

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/207/2019
Identifikačné číslo spisu:	2209201373
Dátum vydania rozhodnutia:	16.12.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Oľga Trnková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:2209201373.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Q., bývajúcej v X., zastúpenej Mgr. Renátou Dobrovodskou, advokátkou v Bratislave, Rožňavská 22 proti žalovaným 1/ T., bývajúcej v U., zastúpenej JUDr. Máriou Jezerskou, advokátkou v Trnave, Hlavná 42, 2/ O., bývajúcemu v X., 3/ T., bývajúcej v X., o určenie, že nehnuteľnosť patrí do dedičstva, vedenom na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 7C/37/2009, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 11. decembra 2018, sp. zn. 26Co/256/2017, takto

rozhodol:

Dovolenie o d m i e t a.

Žalovanej 1/ p r i z n á v a náhradu trov dovolacieho konania voči žalobkyni v plnom rozsahu.

Žalovaným 2, 3/ náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Dunajská Streda (v poradí tretím) rozsudkom zo 7. marca 2017, č. k. 7C/37/2009-538 žalobu zamietol a žalovaným 1/, 2/, 3/ priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu. Uviedol, že predmetom konania je určenie, že špecifikované nehnuteľnosti patria do dedičstva po poručiťke O.. Ako predbežnú otázku riešil platnosť uvedenej darovacej zmluvy z 18. septembra 2013 a dodatok k nej a platnosť uvedenej kúpnej zmluvy. Podrobne rozviedol vykonané dokazovanie a skutočnosti z neho vyplývajúce, citoval príslušné zákonné ustanovenia. Uviedol, že z citovaných ustanovení vyplýva, že základným atribútom vôle ako prejavu psychického vnímania istých právnym predpisom uznaných právnych dôsledkov zo strany konajúceho, z hľadiska právnej relevancie, je sama jej existencia. Bez vôle nemožno vôbec uvažovať o tom, že daný úkon konajúceho je právnym úkonom. Na platnosť právneho úkonu ako celku sa vyžaduje sloboda, vážnosť, určitosť a zrozumiteľnosť jeho vykonania, ktoré aspekty ďalej podrobne rozviedol. Výpovedami označených svedkov mal preukázanú osobnú starostlivosť žalovanej 1/ a jej matky, H., o poručiťku, keď o hodnovernosti výpovede svedkov nemal pochybnosti, nakoľko vypovedali bez akýchkoľvek emócií. Výpovede označených svedkov nepovažoval za pravdivé ohľadom tvrdenia, že poručiťka nemala vedomosť o darovaní a nemala v úmysle darovať nehnuteľnosť nikomu. Ich

výpovede sú protirečivé vzhľadom na uvedené tvrdenia.

V tejto súvislosti poukázal na opodstatnenosť predpokladu, že poručiiteľka prejavila vôľu darovať nehnuteľnosť žalovanej 1/, vážne a dôvodne možno predpokladať, že jej snahou bolo takýmto spôsobom sa odvdáčiť osobe, ktorá sa o ňu starala v čase odkázanosti na starostlivosť. V konaní mal za nepochybne preukázané aj to, že poručiiteľka už v roku 2011 ponúkla nehnuteľnosť T., ktorá dar neprijala. Za ďalší podstatný fakt považoval,

že poručiiteľka prejavila vôľu darovať nehnuteľnosť matke žalovanej 1/, ktorá tiež dar odmietla. Preto sa rozhodla darovať nehnuteľnosť žalovanej 1/. Tvrdenie označených svedkov,

že nehnuteľnosť nechcela darovať nikomu, mal jednoznačne preukázané právnym úkonom darovania, keď starostlivosť o osamelú bezvládnú osobu nemožno stotožniť s občasnými návštevami. Navyše z vyjadrenia žalobkyne vyplýva, že býva v X. a 30 rokov

sa celodenne starala o bezvládneho manžela. Je to objektívny dôvod, pre ktorý jej tvrdenie a tvrdenie jej príbuzných ohľadne starostlivosti o poručiiteľku do novembra 2003 nemôžu byť pravdivé. Argument žalobkyne, že poručiiteľka neinformovala o úmysle darovania nehnuteľnosti príbuzných, nemá žiadny právny význam. Bolo to jej rozhodnutie a pravdepodobne na to nemala dôvod. V konaní nemal preukázané, že by poručiiteľka v čase podpísania darovacej zmluvy bola pod vplyvom liekov, ktoré by spôsobili, že tento úkon neurobila vedome a vážne a že by nevedela posúdiť následky svojho konania. Z lekárskeho správ vyplýva, že poručiiteľka netrpela zníženou schopnosťou vnímania, ani stareckou demenciou, bola vždy pri vedomí a orientovaná, po rozumovej stránke bola v poriadku a uveďovala si, čo počuje, hovorí a robí. Opak v konaní preukázaný nebol. Zmluva o vecnom bremene je nezrozumiteľná a zmätočná a napriek tomu, že je neplatná, nemá vplyv na rozhodnutie vo veci, nakoľko vecné bremeno aj smrťou poručiiteľky zaniklo.

Pokiaľ ide o kúpnu zmluvu, uzavretú medzi žalovanou 1/ ako predávajúcou a žalovanými 2/, 3/ ako kupujúcimi, je tiež platne uzavretá v dôsledku platnej darovacej zmluvy, keď žalobkyňa dôvodila jej neplatnosť len neplatnosťou darovacej zmluvy a nie aj inými skutočnosťami.

Iné dôvody neplatnosti kúpnej zmluvy ani neboli zistené. Platnosť darovacej zmluvy neovplyvňuje žaloba o vrátenie daru ani zriadený závet poručiiteľkou v prospech žalobkyne. O trovách konania rozhodol podľa § 255 CSP.

2. Krajský súd v Trnave na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 11. decembra 2018,

sp. zn. 26Co/256/2017 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (I.), žalovaným 1/, 2/, 3/ priznal náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyňi v rozsahu 100% (II.), svedkyňi T. priznal voči žalobkyňi nárok na svedočné (III.). Odvolací súd na prejednanie veci nariadil odvolacie pojednávanie, pretože považoval za potrebné opakovať dokazovanie, zopakoval dokazovanie výsluchom žalobkyne, ako aj výsluchom svedkyne T. a v spojení s tými skutkovými závermi súdu prvej inštancie, ktorými bol viazaný,

zistil skutkový stav, ktorý následne podrobne rozviedol s tým, že tento vyplýva z vykonaných dôkazov hodnotených vo vzájomnej súvislosti (§ 191 CSP). Čiastočne súhlasil s námietkou žalobkyne, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie nebol vyhotovený s náležitou starostlivosťou a reprodukcie jednotlivých výpovedí sú neúplné a nepresné. Konštatoval však, že povinnosťou súdu podľa § 220 ods. 2 CSP nie je zreprodukovať obsah výpovedí strán a svedkov, ale naopak tieto výpovede a ostatné vykonané dôkazy zhodnotiť, pričom poukázal na judikaturu vyjadrujúcu zásadu voľného hodnotenia dôkazov, podstatu zistenia skutkového stavu. Podľa odvolacieho súdu súd prvej inštancie správne zhodnotil vykonané dokazovanie, správne posúdil dôveryhodnosť svedeckých výpovedí a správnosť jeho hodnotenia potvrdili

aj opakované výpovede žalobkyne a svedkyne L. pred odvolacím súdom. Nezistil žiadny dôvod, pre ktorý by mal jej výpoveď považovať za nedôveryhodnú, voči ktorej napokon nevzniesla vážnejšie výhrady ani žalobkyňa. Odvolací súd tejto svedkyňi ohľadom opísaných skutočností uveril, preto námietky žalobkyne, ktorá sa snažila ich vyvrátiť, nepovažoval

za dôvodné a jej tvrdenia považoval za vyvrátené z uvedených dôvodov. Dospel k záveru,

že odvolanie nie je dôvodné. Žalobkyňa sa domáhala už len určenia, že špecifikovaná nehnuteľnosť patrí do dedičstva po poručiiteľke. Vo zvyšných častiach, t. j. v časti o určenie neplatnosti darovacej zmluvy a v časti o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy, bola žaloba právoplatne zamietnutá, preto neobstoí jej námietka, že v napadnutom rozsudku

nie je uvedené, že sa domáha aj neplatnosti týchto zmlúv. Poukázal na podstatu žaloby o určenie, že nehnuteľnosť patrí do dedičstva aj vo vzťahu k potrebe preukázania naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, keby vyhovujúci rozsudok v prospech žalobkyne

jej umožnil podať návrh na dodatočné prejednanie dedičstva, ktorého nadobudnutie by jej súd mohol potvrdiť ako jedinej závetnej dedičke. Vo vzťahu k žalovaným 2/ a 3/ mala žalobkyňa nepochybne naliehavý právny záujem na požadovanom určení (§ 137 písm. c/ CSP).

Ďalej rozviedol, akú žalobu možno považovať za nedovolenú, t. j. žalobu, pokiaľ neslúži potrebám praktického života, ale len zbytočnému rozmnožovaniu sporov. Vo vzťahu k žalovanej 1/ žalobkyňa naliehavý právny záujem na požadovanom určení, na ktorého existenciu prihliada aj odvolací súd z úradnej povinnosti počas celého konania, z uvedených dôvodov nemala. Uviedol, že zo zisteného skutkového stavu nevyplyva, že by vôľa darkyne nebola vážna, že by bol na ňu vyvíjaný akýkoľvek nátlak, že by vôľa bola iná, ako je obsahom listiny a že by nemala vôľu previesť nehnuteľnosti na iného za súčasného zabezpečenia si starostlivosti o seba. Veľká skupina námietok žalobkyne smerovala proti platnosti darovacej zmluvy, ktoré však odvolací súd z uvedených dôvodov vyhodnotil za nedôvodné. Tiež skupinu námietok týkajúcich sa nevďaku, resp. nevhodného správania zo strany žalovanej 1/,

resp. jej matky voči poručiťke. Na základe uvedených skutočností podľa odvolacieho súdu nebol v konaní zistený taký dôvod, ktorý by spôsobil neplatnosť darovacej zmluvy

z 18. septembra 2003. Vkladom vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností na základe tejto zmluvy sa tak žalovaná 1/ stala v zmysle § 133 ods. 2 OZ vlastníčkou aj sporného pozemku. Týmto okamihom svoje vlastnícke právo k nemu stratila poručiťka na základe uvedenej zmluvy. Žalovaná 1/ potom ako jeho vlastníčka mohla s týmto pozemkom disponovať a previesť ho na žalovaných 2/ a 3/. V konaní nebol zistený žiadny dôvod, kvôli ktorému

by žalovaní 2/, 3/ nemali byť jeho vlastníckmi a kvôli ktorému by stále mal patriť do dedičstva po poručiťke. Súd prvej inštancie preto rozhodol správne, keď žalobu zamietol. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP. O svedočnom rozhodol podľa § 258 CSP v spojení s § 262 CSP.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa. Navrhla

ho zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie krajskému súdu. Dovolanie odôvodnila existenciou vady, ku ktorej došlo v konaní pred súdom prvej inštancie v rámci prípravy odvolacieho konania a nesprávnym procesným postupom odvolacieho súdu, ktorým jej znemožnil,

aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva

na spravodlivý proces, a to postupom opísaným v bode II. tohto dovolania. V ďalšom citovala ustanovenie týkajúce sa lehoty na podanie dovolania a oprávnenej osoby na podanie dovolania, uviedla rozsah jej dovolania (napadla rozsudok odvolacieho súdu v celom rozsahu), dovolací dôvod podľa § 420 písm. f/ CSP a dovolací návrh. V časti I., označenej ako skutkovo-právny stav, vyjadrila názor, že krajský súd nesprávnym procesným postupom jej znemožnil ako strane sporu, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, keď boli porušené abstraktné subjektívne práva a princípy

- riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, predvídateľnosť rozhodnutia, zákaz svojvoľného postupu súdu, ako súčasti obsahu základného práva na spravodlivý proces. Ďalej podrobne rozobrala, čoho sa domáhala svojou žalobou, ako rozhodol okresný súd rozsudkom zo 6. marca 2012, proti ktorému bolo podané odvolanie, ako rozhodol krajský súd rozsudkom z 9. apríla 2013 a aký vyslovil právny názor, následné rozhodnutia okresného a krajského súdu, skutočnosti uvádzané ňou v podanom odvolaní a ňou vyslovené názory, skutočnosti uvádzané označenými svedkami a opísané v odôvodnení rozsudku okresného súdu a jej argumenty k jednotlivým bodom rozsudku okresného súdu. Napokon pod bodom 20 časti I.,

keď jej dovolanie neobsahuje časť II., uviedla: “Súčasťou základného práva na súdnu ochranu v občianskom súdnom konaní podľa § 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je právo na odôvodnenie, ktorého štruktúra je rámcovo upravená v § 220 ods. 2 CSP. Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanoveným zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04), do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo na to, aby sa v jeho veci

rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné.

Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Z formulácie § 191 CSP možno vyvodiť, že súd je povinný navzájom si odporujúce dôkazy hodnotiť a zdôvodniť, napríklad prečo niektoré z nich pokladá za nevierohodné,

prečo niektoré odmietol vziať pri formulovaní rozhodnutia do úvahy, prípadne aj prečo sa niektorými dôkaznými návrhmi odmietal zaoberať vôbec, je povinný zmenu svojho skutkového a právneho záveru oproti zrušenému rozsudku ozrejmiť. Tieto nedostatky odôvodnenia zakladajú vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia. Súd prvého stupňa (už prvej inštancie,

pozn. dovolacieho súdu) pred vynesením rozsudku OS DS 3 síce dokazovanie opakoval,

ale zastávame názor, že si nezdovážil rovnocenný podklad pre odlišné hodnotenie dôkazov v zmysle § 191 CSP, keď len takýto postup je aj v súlade so zásadou priamosti a ústnosti občiansko-právneho konania, keď je neprípustné, aby k svojim odlišným skutkovým zisteniam vedúcim k záveru o neopodstatnenosti žaloby súd dospel iba na základe prehodnotenia dôkazov vykonaných pred zrušením rozsudku odvolacím súdom. Konanie pred súdom musí zabezpečiť pre účastníkov konania (už strán sporu, pozn. dovolacieho súdu) spravodlivú ochranu ich práv a záujmov (tzv. „fair process“). Žalobkyňa namietala aj nedostatok poučenia v rozsudku

OS DS 3 - chýbalo poučenie o exekúcii v súlade s § 220 ods. 1 CSP, čo krajský súd ani nespomenul.

4. Žalovaná 1/ v písomnom vyjadrení navrhla dovolanie odmietnuť, pretože žalobkyňou vymedzený dovolací dôvod nie je daný. Opätovne poukázala na to, že pre ňu nie je v súčasnosti zapísané ohľadom nehnuteľnosti, ktorej sa týka určovacia žaloba, žiadne vecné právo, preto žalobkyňa nepreukázala voči nej naliehavý právny záujem na požadovanom určení, ktorým nie je ani riešenie predbežnej otázky, pretože jej účasť v spore vôbec nie je nutná na to, aby si súd predbežnú otázku vyriešil. Tiež poukázala na fakt, že odvolací súd sa už tretí raz zaoberal rozhodnutím súdu prvej inštancie, pritom podľa § 390 CSP po predchádzajúcich zrušujúcich rozhodnutiach musel rozhodnúť sám.

5. Žalovaní 2/, 3/ sa k dovolaniu písomne nevyjadrili.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

7. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

8. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak; a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

10. V danom prípade dovolací súd prioritne posudzoval prípustnosť dovolania, t. j. či boli splnené podmienky stanovené zákonom pre vecné prejednanie dovolania.

11. V civilnom sporovom poriadku sú jednotlivé podmienky prípustnosti dovolania upravené nasledovne: v ustanoveniach § 420 až § 423 je upravený prípustný predmet, v ustanovení § 427 je stanovená lehota na podanie dovolania, v ustanovení § 428 sú stanovené náležitosti dovolania a v ustanovení § 424 až § 426 sú upravené osoby, ktoré sú oprávnené podať dovolanie.

12. Dovolací súd zistil, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) oprávnená osoba (§ 429 ods. 2 písm. a/ CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovoláním žalobkyňa napáda rozsudok odvolacieho súdu, ktorým potvrdil ako vecne správny rozsudok súdu prvej inštancie, teda ide o rozhodnutie vo veci samej.

13. Dovolací súd následne posudzoval prípustnosť dovolania vyvodzovanú dovolateľkou z § 420 písm. f/ CSP.

14. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (pozri napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

15. V súvislosti s námietkou žalobkyne o nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu je potrebné poukázať na to, že na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“

16. Uvedené stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, považuje dovolací súd za plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. Dovolací súd dodáva, že obsah spisu nedáva žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá veta tohto stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

17. V prejednávanej veci odvolací súd v odôvodnení svojho (dovoláním napadnutého) rozsudku

rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne v zmysle § 387 ods. 1 CSP. Po zopakovaní špecifikovaného dokazovania, keď rozviedol, ktoré skutočnosti mal a ktoré nemal z vykonaných dôkazov, hodnotených v ich vzájomnej súvislosti, preukázané, zistil podrobne opísaný skutkový stav. Následne sa podrobne a precízne vysporiadal s jednotlivými odvolacími námietkami žalobkyne. Na základe výsledkov odvolacieho pojednávania preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu, ako aj predchádzajúce konanie pred súdom prvej inštancie a po preskúmaní v medziach odvolacích dôvodov dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Uviedol, čoho sa (už len) domáhala žalobkyňa svojou žalobou v prerokúvanej veci a poukázal na charakter predmetnej žaloby. Uzavrel, že v konaní nebol zistený taký dôvod, ktorý by spôsobil neplatnosť darovacej zmluvy z 18. septembra 2003. Vkladom vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností na základe tejto zmluvy sa tak žalovaná 1/ stala vlastníčkou aj sporného pozemku a týmto okamihom stratila k nemu vlastnícke právo O.. Žalovaná 1/ potom ako jeho vlastníčka mohla s pozemkom disponovať a previesť ho na žalovaných 2/, 3/. V konaní nebol zistený žiadny dôvod, pre ktorý by žalovaní 2/, 3/ nemali byť jeho vlastníckymi a kvôli ktorému by mal stále patriť do dedičstva po poručiťke O.. Súd prvej inštancie preto správne rozhodol, keď žalobu ako nedôvodnú zamietol. Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu obsahuje dostatok zrozumiteľných, jasne formulovaných a do najmenších detailov rozvedených dôvodov, ktoré zodpovedajú základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a spĺňa základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Preto sú námietky žalobkyne v tomto smere nedôvodné. Takéto odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu preto nemožno považovať za nepreskúmateľné. Odvolací súd sa dôsledne vysporiadal aj s jednotlivými dôkazmi a na základe nich zistenými skutočnosťami, po vyhodnotení ktorých zistil opísaný skutkový stav a z ktorého vyvodil právny záver vedúci k zamietnutiu predmetnej žaloby. Napokon, pokiaľ žalobkyňa namieta nedostatok poučenia o exekúcii, treba uviesť, že predmetná žaloba bola zamietnutá.

18. Pokiaľ z dovolania možno vyvodit' tvrdenie, že súdy nedostatočne zistili skutkový stav veci a došlo k nesprávnemu vyhodnoteniu dôkazov, najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy (§ 237 ods. 1 písm. f/ OSP) dospel k záveru, že uvedené nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení strán sporu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu a tiež nesprávne právne posúdenie veci.

19. Vzhľadom na to, že dovolanie žalobkyne nie je podľa § 420 písm. f/ prípustné, najvyššiemu súdu neostávalo iné, ako ho podľa § 477 písm. c/ CSP odmietnuť.

20. Úspešnej žalovanej 1/ súd priznal náhradu trov dovolacieho konania voči žalobkyni podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a žalovaným 2/, 3/ nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, lebo im žiadne trovy tohto konania nevznikli.

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.